01/11/2020

“Σκέψεις για την Ουκρανική Εκκλησία”

/ Γνώμες

Του Ιερομονάχου Λουκά Ξενοφωντινού

Βλέπουμε με πόνο και συνοχή καρδίας την, από κοινού, προσπάθεια πολλών, που με το πρόσχημα της Εκκλησιαστικής τάξεως, στην ουσία μετατρέπουν το σώμα του Χριστού, την Εκκλησία, σε στάδιον εθνικών διεκδικήσεων. Και όλο αυτό το μένος στρέφεται κυρίως κατά του Οικουμενικού μας Πατριαρχείου.

Το Οικουμενικό μας Πατριαρχείο, πάντα υπεράνω όλων των επί γης διεκδικήσεων και σεβόμενο την εθνική οντότητα και φυσιογνωμία κάθε λαού, προέβη κατά καιρούς στην παραχώρηση αυτοκεφαλίας σε κάθε κατά τόπους Εκκλησία, που πολλές φορές ήταν βαρεία και δυσβάστακτος για το ίδιο.

Η Αυτοκεφαλία της Εκκλησίας της Ελλάδος, επί παραδείγματι, δεν ήταν ένα γεγονός χαροποιό ή και αυτονόητα αποδεκτό για το Πατριαρχείο. Προέβη όμως με θλίψη πολλή στην παραχώρηση αυτοκεφαλίας, για χάρη της ειρήνης και των απαιτήσεων της τοπικής Εκκλησίας.

Η Εκκλησία της Αλβανίας επίσης αναστήθηκε με το χαροποιόν κέλευσμα του Οικουμενικού Πατριάρχου, που με πολλή φρόνηση και σύνεση φρόντισε να ανακαλύψει από τα βάθη της Αφρικανικής Ηπείρου τον Ανδρούσης Αναστάσιο, γιατί πραγματικά εγνώριζε ότι ήταν ο πλέον κατάλληλος για το δύσκολο εγχείρημα.

Θυμούμαστε πολύ καλά όλοι, εκείνα τα δύσκολα χρόνια, εν μέσω ενός ολοκληρωτικού και επισφαλούς καθεστώτος, ετόλμησε το Ιερόν Φανάριον να αναστήσει εκ των ερειπίων την Αυτοκέφαλον Αλβανικήν Εκκλησίαν. Επιλείψει με ο χρόνος διηγούμενον πώς για κάθε αυτοκέφαλον Εκκλησία Αυτό και Μόνον το Φανάριον ανελάμβανε την ευθύνη για την ίδρυσή της.

Αν για όλες τις άλλες Εκκλησίες ήταν άξιον και δίκαιον η παροχή της αυτοκεφαλίας, ποιος ο λόγος η μη ανάδειξη της Εκκλησίας της Ουκρανίας εις Αυτοκέφαλον; Εντόνως αντέδρασε η Εκκλησία της Ρωσίας στο γεγονός αυτό.

Βεβαίως δεν είναι παράξενο τούτο. Γνωρίζουμε ήδη από τον 16ον αιώνα την επιδίωξη της Ρωσίας να κυριαρχεί επί παντός. Όπως γνωρίζουμε επίσης και τη συμπόρευση της Εκκλησίας της Ρωσίας και τη στράτευσή της στον σκοπό των εθνικών της συμφερόντων.

Εμείς οι Αγιορείτες μοναχοί γνωρίζουμε πολύ καλά τα σχέδια των Ρώσων για το Άγιον Όρος, την στρατικοποίηση της Μονής του Αγίου Παντελεήμονος, από προσέλευση ή ούτως ειπείν «απόβασιν» χιλιάδων «μοναχών» που εξαπλώθηκαν σε κάθε γωνιά του Άθωνος – συνευδοκούσης της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας στις επεκτατικές αυτών τάσεις, καθότι το Άγιον Όρος ήταν υπό την κατοχή της – ως και στη συστηματική αλλοίωση στην αρχιτεκτονική του Αγίου Όρους, στην Αγιογραφία και απαξαπλώς σε κάθε μορφή και έκφανση της Αγιορειτικής παραδόσεως. Και αυτό για να καταστεί το Όρος προτεκτοράτο της Ρωσίας.

Δεν νομίζω να κομίζω «γλαύκας εις Αθήνας»˙ τα γνωρίζετε όλα αυτά πολύ καλά. Ευτυχώς τότε η Παναγία εφύλαξε το Περιβόλι Της και διεσώθη από τον πειρασμό αυτόν μετά το 1917.

Με την περεστρόικα το 1980 και μετά το Άγιον Όρος ξαναζεί μία άκρως επικίνδυνον περιπέτειαν με τα ιμπεριαλιστικά σχέδια της Μόσχας αμπαλαρισμένα και πάλι με βαθειά θρησκευτικότητα και Μοναχικήν ενδυμασίαν.

Ποιος δεν γνωρίζει το σχέδιο των Ρώσων για τους Αγίους Τόπους, που δημιούργησε ολόκληρη εταιρία φίλων (βλέπε σταυροφορίες) για να επεκτείνουν την κυριαρχία τους και εκεί με θεμιτούς και, κυρίως, με αθέμιτους τρόπους.

Μιλά η Μόσχα για πιέσεις του Οικουμενικού Πατριαρχείου στις άλλες εκκλησίες, όταν ο ίδιος ο Οικουμενικός Πατριάρχης με θλίψη αλλά και καύχηση εν Χριστώ αναφέρει ότι: «οι μόνοι που μας υποστηρίζουν είναι ο Θεός και η ιστορία. Ποια ισχύ έχει ο Πολιορκημένος;». Αλλά και από τους ορθοδόξους ποιος αγαπά το Οικουμενικό Πατριαρχείο άδολα και αγνά;

Η Εκκλησία της Μόσχας εμεγάλυνεν, επί της Μητρός Εκκλησίας, πτερνισμόν. Εξέχασε ότι και αυτή από τα σπλάχνα του Οικουμενικού Πατριαρχείου εγεννήθη. Θέλει δε και να αγνοεί την εξάρτηση της Ουκρανικής Εκκλησίας από το ίδιο Οικουμενικό Πατριαρχείο. Κλείνει τα μάτια στην ιστορική αλήθεια και χρησιμοποιεί τον νόμο του ισχυρού, για να υποτάσσει κάθε ανίσχυρο αντίπαλό του.

Ποιος δεν γνωρίζει ότι ως αντίπαλο βλέπει το Οικουμενικό Πατριαρχείο και υποσκάπτει αυτό, για να αναλάβει την «ηγεσία» της Ορθοδόξου Εκκλησίας!

Το Οικουμενικό Πατριαρχείο, αν και πολιορκημένο και αιχμάλωτο από τον Τουρκικό και βάναυσο ζυγό για 500 και πλέον χρόνια δεν προσκυνεί τον κατακτητή και κάθε βάρβαρο έθνος, το τους πολέμους και έριδας θέλον. Γι᾽ αυτό και δεν κλίνει το γόνυ στις παράλογες απαιτήσεις όσων έχουν την ισχύν, γνωρίζοντας καλά ότι «ούτοι εν άρμασι και ούτοι εν ίπποις, ημείς δε εν ονόματι Κυρίου Θεού ημών μεγαλυνθησόμεθα».

Προσηλωμένο στις αρχές της Εκκλησιαστικής του ευθύνης και παραδόσεως, θέλει να διασώζει το ποίμνιο «ό ο Κύριος περιεποιήσατο τω ιδίω Αυτού αίματι».

Πολλά εκατομμύρια πιστοί, που για πολλούς και σοβαρούς λόγους δεν θέλουν να ανήκουν στην Εκκλησία της Ρωσίας, η Ρωσία τους αγνοεί και τους καταδικάζει σε αιώνια καταδίκη, απλώς και μόνο για τα εθνικά της συμφέροντα.

Ποιος αγνοεί ότι πολλοί Ουκρανοί, για να μην ανήκουν στην Εκκλησία της Ρωσίας, γίνονται Ουνίτες; Αλλά η εκκλησία της Ρωσίας κλείνει τα μάτια της σ᾽αυτά και αναδεικνύεται από μάνα σε μητριά.

Επικαλείται λοιπόν κάποιους κανόνες της Εκκλησίας για να τους χρησιμοποιεί όπως αυτή θέλει. Ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης, ερμηνεύοντας αυτούς τους κανόνες, χρησιμοποιεί την Οικονομία για να σώσει το πλήρωμα. Την ίδια θέση έχει και ο Μέγας Βασίλειος για σοβαρές αιρέσεις.

Θα ήθελα να θυμίσω τέλος, μια θέση του μακαριστού και Αγίου πλέον Ιουστίνου Πόποβιτς. Έλεγε ο Άγιος πως: «για τους κανόνες της Εκκλησίας θυσιάζω τα πάντα για μια όμως εικόνα του Θεού, που είναι ο άνθρωπος, θυσιάζω όλους τους κανόνες».

Είναι πλέον καιρός κάθε ορθόδοξος, και ιδιαίτερα οι τα σκήπτρα κατέχοντες, να καταλάβουν όχι μόνο την αδελφοκτόνο, αν όχι μητροκτόνο, στάση της Μοσχοβίτικης Εκκλησίας και να ενώσουν τα χέρια με την αλήθεια και την δικαιοσύνη που εκπροσωπεί και εκπορεύεται από το Οικουμενικό Πατριαρχείο, τη Μητέρα Εκκλησία όλων μας.

Δοξάσαμε τον Θεό βλέποντας τον Μακαριώτατο Πατριάρχη Αλεξανδρείας, τους Μακαριωτάτους Αρχιεπισκόπους Αθηνών και Κύπρου να μνημονεύουν τον κανονικό Αρχιεπίσκοπο Ουκρανίας κ. κ. Επιφάνειο, συντασσόμενοι με την δικαία απόφαση της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας.

Ας μην μας στερήσουν και οι λοιπές Άγιες Εκκλησίες αυτήν την χαρά και την ελπίδα της ενότητος του Αγίου Σώματος του Σωτήρος Χριστού.

Γένοιτο! Γένοιτο!